

összeegyeztethető-e a közösségi joggal a nemzeti jogrend magasabb hierarchikus rangú rendelkezéseit (az alkotmány 103. cikkének (8) bekezdése) úgy értelmezni, hogy ezek feltétlenül tiltják a határozott idejű munkaszerződések határozatlan idejűvé alakítását, még akkor is, ha kiderül, hogy e szerződéseket valójában visszaélészerűen, olyan rendelkezésekre hivatkozva kötötték, amelyek rendkívüli és általában átmeneti szükségletek kielégítésére irányulnak, ugyanakkor e szerződésekkel a munkaadó állandó és tartós szükségleteit elégítették ki a közszektorban (lásd az Areios Pagos nagytanácsának 19/2007. sz. és 20/2007. sz. ítéleteit), jóllehet az az értelmezés sem zárható ki, miszerint ez a tilalom csak azon határozott idejű munkaszerződésekre vonatkozik, amelyeket ténylegesen átmeneti, előre nem látott, sürgős szükségletek kielégítése céljából kötöttek, és nem azon esetekre is, amikor e szerződések valójában állandó és tartós szükségletek kielégítése céljából kötöttek?

- 8) Összeegyeztethető-e a közösségi joggal az a tény, hogy a 164/2002. sz. elnöki rendelet hatályba lépését követően a határozott idejű munkavégzésre és a keretmegállapodás 5. szakaszára vonatkozó jogviták kizárólag a közigazgatási bíróságok hatáskörébe tartoznak, jóllehet ez a felperes határozott idejű munkavállaló számára megnehezíti a bírósághoz fordulást, figyelemmel arra, hogy a 164/2002. sz. elnöki rendelet elfogadását megelőzően a határozott idejű szerződésekre vonatkozó valamennyi jogvita a polgári bíróságok hatáskörébe és a munkajogi jogviták eljárásának hatályába tartozott, amely az alakszerűségek tekintetében kedvezőbb, egyszerűbb, az előírások értelmében gyorsabb és a felperes határozott idejű munkavállaló számára kevésbé költséges?

2008. december 2-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Luxemburgi Nagyhercegség

(C-526/08. sz. ügy)

(2009/C 44/51)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: S. Pardo Quintillán és N. von Lingen meghatalmazottak)

Alperes: Luxemburgi Nagyhercegség

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Luxemburgi Nagyhercegség – mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy teljes egészében és pontosan megfeleljen a vizek mezőgazdasági eredetű nitrátszennyezéssel szembeni védelméről szóló, 1991. december 12-i 91/676/EGK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ 4. és 5. cikkének a II. melléklete A. pontjának (1) bekezdésével és a III. melléklete 1. pontjának (1) bekezdésével, a II. melléklete A. pontjának (5) bekezdésével és a III. melléklete 1. pontjának (2) bekezdésével, a II. melléklete A. pontjának (2) bekezdésével és a II. melléklete A. pontjának (6) bekezdésével összefüggésben – nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit;
- kötelezze a Luxemburgi Nagyhercegséget a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság négy kifogást hoz fel a keresete alátámasztására.

Első kifogásával a Bizottság azt rója fel az alperesnek, hogy nem tartotta be az irányelv által előírt kijuttatási módokat és időszakokat. Míg ugyanis a kijuttatási tilalomnak bizonyos időszakokban a szerves- és műtrágyára egyaránt kellene vonatkoznia, a luxemburgi szabályozás kizárólag a szervestrágyát említi. Ezenkívül a bizonyos időszakokban való trágya-kijuttatási tilalomnak vonatkoznia kell minden mezőgazdasági területre, beleértve a mezőket is, amelyeket a nemzeti átültetési intézkedések figyelmen kívül hagynak. A felperes azt is megemlíti, hogy a nemzeti szabályozásnak pontosabban kellene meghatároznia azon eseteket, amelyek megengedik a kijuttatási tilalomtól való eltérést, mivel az irányelv nem rendelkezik ezen eshetőségről.

Második kifogásában a felperes arra hivatkozik, hogy a nemzeti szabályozás nem ír elő minimális trágyatárolási kapacitásra vonatkozó követelményeket minden létesítmény esetében, hanem kizárólag az új vagy korszerűsítendő létesítményeket említi. Az ilyen átültetés nem felel meg az irányelvnek annyiban, amennyiben a létező létesítmények szintén szennyezési kockázatot jelenthetnek. A nemzeti szabályozásnak tehát minimális tárolási kapacitást kellene előírnia minden létesítmény esetében.

Harmadik kifogásában a Bizottság azt állítja, hogy a nemzeti szabályozásnak az összes trágyát ki kellene zárnia a meredek lejtésű mezőgazdasági területeken történő felhasználásra vonatkozó tilalom keretében, és nem csak szerves eredetűeket.

Negyedik, utolsó kifogásában a felperes azt rója fel az alperesnek, hogy nem hozott megfelelő intézkedéseket a trágyázási technikákra vonatkozóan, különösen a műtrágya egyforma és hatékony kijuttatásának biztosítása érdekében.

⁽¹⁾ HL L 375., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 68. o.